

Arrest

nr. 68 825 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense afkomst, geboren op 21 februari 1989 te Lusak. U woonde samen met uw ouders te Lusak.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. U voerde uw legerdienst uit van 2007 tot 2009 in Martakert, gebied Nagorno-Karabakh. Tijdens uw legerdienst, vermoedelijk in 2008, was u getuige van de moord op een medesoldaat, (B. M.). Hij werd neergeschoten door (B. N.), bevelhebber van uw bataljon, omdat hij een bevel weigerde op te volgen. U was zich op dat moment aan het scheren. Na de moord bedreigde (B. N.) u. U mocht niemand vertellen wat er werkelijk gebeurd was. Hij sloeg u met de kolf van zijn geweer in het gezicht. U bloedde aan uw gezicht. Uit schrik vertelde u uw medesoldaten dat u zich gesneden had tijdens het scheren. De bevelhebber vertelde dat (B. M.) werd neergeschoten door de Turken. U beëindigde uw legerdienst op

27 mei 2009. Ongeveer enkele dagen na uw ontslag uit het leger kwamen de ouders van Masis langs bij u thuis. U was op dat moment niet thuis. Ze geloofden niet dat hun zoon werd vermoord door de Turken en wilden de waarheid achterhalen. De volgende dag kwam de militaire politie van Karabakh bij u langs. U diende mee te gaan naar het militaire politiekantoor in Martakert. Naast u werden er nog 3 andere soldaten van uw bataljon naar het militaire politiekantoor gebracht. De agenten stelden u vragen wat er de dag van het incident gebeurd was. U werd gedwongen om de waarheid te zeggen. Uit angst hebt u de waarheid verteld. U schreef uw verklaringen neer en ondertekende deze. Naar aanleiding van uw verklaring werd (B. N.) gearresteerd. Hij bekende de feiten. U werd vrijgelaten. Enkele dagen later was u op bezoek bij uw oma in Ashtarak. Op dat moment kwamen er mensen langs bij uw ouders, die zich voorstelden als de broers van (N. B.). Ze vroegen naar u. Uw ouders zeiden dat ze niet wisten waar u was. Uw ouders en broer werden door de mannen geslagen. Toen u terug thuis kwam, vertelden ze u van het bezoek. Hierop vluchtte u naar Ashtarak, naar uw oma. U ging regelmatig, stiekem, over en weer van Ashtarak naar Lusarat. Uw ouders regelden ondertussen uw uitreis uit Armenië. Er werd nog naar u gevraagd via vrienden uit het dorp. U werkte in deze periode af en toe op een stuk landbouwgrond van uw familie, iets buiten de stad Lusarat. U verliet Armenië uiteindelijk op 1 maart 2011, vanuit de luchthaven in Jerevan, met uw eigen paspoort. U ging met het vliegtuig naar Frankrijk, waarna u doorreisde naar België. U diende op 3 maart 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van de eerste twee pagina's van uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, uw origineel militair boekje, een originele bijlage van het militair boekje, uw origineel individueel legerboekje en een originele brief van bevelgever S. {...} voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen in uw land. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met de familieleden van B. N. {...}, bevelhebber van het bataljon waar u diende. Mede door uw verklaringen werd deze gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar. Hierdoor werd u gezocht door de broers van deze persoon. Bovenstaande feiten zijn van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië zou gekend hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische instanties geen begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen met (B. N.) en zijn broers. Het door u voorgelegde militair boekje, de bijlage bij het militair boekje, uw individueel legerboekje en de brief van bevelgever (S.) tonen aan dat u uw legerdienst vervulde in de periode van 25 mei 2007 tot 27 mei 2009, wat door mij niet betwist wordt.

Wat ik echter wel betwist, is dat u tijdens uw legerdienst getuige was van de moord op (B. M.), waarna u problemen kende met (B. N.) en zijn broers. U legde immers geen enkel begin van bewijs voor van de door u verklaarde problemen. Zo legde u geen enkel document neer betreffende de dood van (B. M.) (CGVS p.12, p.17). Nochtans ligt deze gebeurtenis aan de basis van uw problemen. U verklaarde dat hier waarschijnlijk wel iets over zou verschenen zijn, aangezien verteld werd dat hij door "de Turken" werd neergeschoten, maar dat u zelf niet geprobeerd hebt hiervan iets op te zoeken (CGVS p.16-17). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u schriftelijke verklaringen aflegde en ondertekende bij het militaire commissariaat in Martakert (CGVS p.21). Hiervan legde u evenmin enig bewijs voor. Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat de militaire politie na uw verklaringen (B. N.) arresteerde en waarschijnlijk een rechtszaak startte, gezien uw ouders u vertelden dat (N.) veroordeeld werd tot 10 jaar gevangenisstraf (CGVS p.13, p.22). U kon hiervan echter geen enkel document voorleggen, waarbij u verklaarde dat u hier niet naar gezocht heeft (CGVS p.22-23). De verklaring als zou u in de eerste plaats gedacht hebben aan uw leven, kan het gebrek aan bewijs niet verschonen. Er kan immers redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet concreet kan weergeven wanneer de moord op (B. M.) heeft plaatsgevonden, waarbij u evenwel aangeeft dat het ongeveer in 2008 was (CGVS p.14). U kon evenmin aangeven wanneer de ouders van (M.) langs uw woning kwamen en wanneer u diende mee te gaan naar het militaire commissariaat (CGVS p.18, p.19). U gaf hierbij aan dat het enkele dagen tot weken na de beëindiging van uw legerdienst was, maar u herinnerde zich geen verdere details (CGVS p.18, 19). Daarnaast wist u niet concreet wanneer de broers van (B. N.) bij u

thuis langskwamen (CGVS p.22-23). U verklaarde voorts dat de broers van (B. N.) afkomstig waren van Karabakh (CGVS p.12, p.25), maar kon geen verdere informatie verschaffen omtrent hun persoon. Zo kon u geen enkele naam van de broers van (B. N.) weergeven (CGVS p.23, p.24). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hun namen te achterhalen (CGVS p.25). Daarnaast kon u niet aangeven met hoeveel personen zij bij uw ouders langskwamen, waarbij uit uw verklaringen blijkt dat u evenmin hiernaar geïnformeerd heeft bij uw ouders (CGVS p.24). U verklaarde dat u, volgens uw informatie, echter wel weet dat de broers van (B. N.) geen officiële functies bekleedden in Armenië of in Nagorno-Karabakh (CGVS p.30). U verklaarde eveneens dat uw ouders u vertelden dat er nog geregeld iemand voor u langskwam, maar hierbij kon u niet aangeven wie er concreet naar u kwam vragen (CGVS p.27). Met betrekking tot de door u meermaals aangehaalde geheugenproblemen (CGVS p.9, p.10, p.14, p.17, p.18, p.23, p.25, p.29, p.30) dient te worden opgemerkt dat u deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kunt u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden te wijten zijn aan geheugenstoornissen. Uw geringe kennis en uw gebrek aan interesse over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Er werden daarenboven een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door de ouders van (B. M.) verdacht werd van de moord op hun zoon en dat ze een klacht hadden ingediend (Vragenlijst DVZ p.3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de ouders van (M.) enkel zekerheid wilden omtrent de dood van hun zoon, maar dat u niet verdacht werd van de moord (CGVS p.18, p.20). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u verkeerd begrepen werd (CGVS p.28). Deze verklaring kan niet overtuigen, gezien het verslag u werd voorgelezen in het Armeens en u dit ter goedkeuring ondertekende (Vragenlijst DVZ p.4). Daarnaast verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de ouders van (M.) in 2010 langskwamen (Vragenlijst DVZ p.3). U verklaarde echter voor het Commissariaat-generaal dat de ouders van (M.) in 2009 langskwamen, enkele dagen of een week na uw ontslag uit het leger, en dat dit zeker geen maand of jaar nadien was (CGVS p.18, p.19). Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, stelde u in eerste instantie dat u het zich niet meer herinnerde, waarna u even later aanhaalde dat de tolk misschien een ander getal heeft gezegd (CGVS p.28-29). Gezien voorgaande vaststellingen, wordt deze tegenstrijdigheid hierdoor dan ook niet opgeheven. Door deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Het is in ditzelfde verband dan ook opvallend dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw origineel Armeens paspoort, niet voorlegde. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw Armeens paspoort 2 maanden voor uw vertrek hebt afgegeven aan de smokkelaar en dat de smokkelaar had gezegd dat hij uw Armeens paspoort bij aankomst zou teruggeven, wat hij echter niet deed (CGVS p.6, p.10). Door het niet voorleggen van uw origineel Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, en waaruit blijkt dat u op 3 november 2010 een visumaanvraag hebt ingediend bij de Griekse ambassade te Jerevan, waarbij u een visum voor het deelnemen aan sportmanifestaties werd afgeleverd op 8 november 2010. Toen u hiermee tijdens uw gehoor werd geconfronteerd, verklaarde u dat u zich hier niet mee bezighield (CGVS p.28). U gaf echter geen verklaring waarom uw visum reeds in november 2010 werd afgeleverd, terwijl u eerder in het gehoor verklaarde dat u uw Armeens paspoort 2 maanden voor uw vertrek op 1 maart 2011 aan de smokkelaar overhandigde (CGVS p.6, p.10, p.28). In dit verband dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaring als zou u niet op de hoogte zijn van het soort visum in uw paspoort, aangezien u uw paspoort tijdens uw reis niet zelf in handen hebt gehad, niet kan overtuigen (CGVS p.6, p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone, waaronder de luchthaven in Frankrijk, strenge en individuele identiteitscontroles plaatsvinden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehoud.

Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u naar aanleiding van de problemen die u in Armenië zou hebben gekend, geen enkele poging zou hebben gedaan om bescherming te zoeken in uw land. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naliet uw problemen te melden bij uw autoriteiten (CGVS p.30) of klacht in te dienen bij uw politiediensten (CGVS p.25). U contacteerde evenmin de ombudsman, noch een mensenrechtenorganisatie inzake de door u verklaarde problemen (CGVS p.30). U verklaarde hierbij dat u en uw ouders bang waren, aangezien u vreesde dat een klacht de problemen zou verergeren (CGVS p.25, p.30). U verklaarde dat

(B. N.) voordien al had bedreigd dat hij u zou vermoorden als u zou klikken (CGVS p.12, p.14, p.16, p.24). Dit kan er echter op wijzen dat u mogelijks wel op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, getuige ook het feit dat (B. N.) mede op basis van uw getuigenis voor het militaire commissariaat werd gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar. Gezien het gebrek aan persoonlijk initiatief, dient bovendien geoordeeld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u geen beroep kan doen op de bescherming binnen uw land van herkomst.

Bovendien dient, in ditzelfde verband, te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u na de door u verklaarde problemen die u en uw ouders zouden gekend hebben in 2009 en uw ernstige vrees om vermoord te worden (CGVS p.30), nog tot 1 maart 2011 in Armenië hebt verbleven. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u regelmatig over en weer reisde tussen het huis van uw oma in Ashtarak en uw ouderlijk huis in Lusarat. Nu verklaarde u weliswaar dat u dit in het geheim deed om niet op te vallen (CGVS p.26-27). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw vertrek, met periodes, bleef werken op de landbouwgrond van uw ouders, iets buiten Lusarat (CGVS p.4, p.18-19, p.27). Deze vaststellingen relativeren de ernst van de door u verklaarde vrees op ernstige wijze.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste 2 pagina's van uw Armeens paspoort en de kopie van uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de motiveringsplicht."

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning of toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn

verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR-richtlijn voor wat betreft het intern vlucht- en vestigings-alternatief wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers blijkt nergens uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich in zijn motivering baseert op het bestaan van dergelijk alternatief.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat zijn problemen van gemeenrechtelijke aard zijn, maar dat hij wel van mening is dat politiek asiel kan worden toegekend aan een persoon die wordt vervolgd door groepen of organisaties waartegen de overheid niet in staat is bescherming te bieden.

De Raad merkt op dat, om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Waar verzoeker zijn betoog focust op het feit dat de vervolgende partij niet noodzakelijk een overheids-actor hoeft te zijn, gaat verzoeker voorbij aan de vluchtelingendefinitie die uitdrukkelijk bepaalt dat de daden van vervolging moeten gegrond zijn op ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn verklaringen herhaalt en ook geen concreet verweer voert tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de feiten waarop hij zich beroept geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker doet met zijn betoog geen afbreuk aan de concrete vaststellingen, met name dat de problemen die hij gekend heeft met B. N. en diens familieleden, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en als dusdanig buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. In casu dient dus te worden onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.1.6. Door louter te poneren dat er in zijn asielrelaas geen sprake is van fundamentele tegenstrijdigheden slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de volgende pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing: *“Er werden daarenboven een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door de ouders van (B. M.) verdacht werd van de moord op hun zoon en dat ze een klacht hadden ingediend (Vragenlijst DVZ p.3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de ouders van (M.) enkel zekerheid wilden omtrent de dood van hun zoon, maar dat u niet verdacht werd van de moord (CGVS p.18, p.20). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u verkeerd begrepen werd (CGVS p.28). Deze verklaring kan niet overtuigen, gezien het verslag u werd voorgelezen in het Armeens en u dit ter goedkeuring ondertekende (Vragenlijst DVZ p.4). Daarnaast verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de ouders van (M.) in 2010 langskwamen (Vragenlijst DVZ p.3). U verklaarde echter voor het Commissariaat-generaal dat de ouders van (M.) in 2009 langskwamen, enkele dagen of een week na uw ontslag uit het leger, en dat dit zeker geen maand of jaar nadien was (CGVS p.18, p.19). Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, stelde u in eerste instantie dat u het zich niet meer herinnerde, waarna u even later aanhaalde dat de tolk misschien een ander getal heeft gezegd (CGVS p.28-29). Gezien voorgaande vaststellingen, wordt deze tegenstrijdigheid hierdoor dan ook niet opgeheven. Door deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.”* De Raad merkt op dat deze tegenstrijdigheden, in tegenstelling tot wat verzoeker beoogt te beweren, geen details betreffen

maar betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas. Zoals reeds gesteld kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij in elke fase van de procedure coherente en eenduidige verklaringen aflegt, ontdaan van elke tegenstrijdigheid. De vastgestelde tegenstrijdigheden worden in concreto niet betwist, en blijven derhalve onverminderd overeind. Bovendien steunt de bestreden beslissing niet enkel op voorgaande tegenstrijdigheden maar heeft het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de commissaris-generaal doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.1.7. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen begin van bewijs leverde van de door hem aangehaalde problemen met B. N. en zijn broers betoogt verzoeker dat de diverse stukken betreffende zijn legerdienst als objectieve elementen kunnen worden weerhouden en minstens een begin van bewijs opleveren van de door hem gekende problemen en dat hij zich in de materiële onmogelijkheid bevindt om nadere overtuigingsstukken te doen toekomen vermits hij thans op geen enkele wijze contacten onderhoudt met zijn thuisfront.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker zijn legerplicht vervulde in de periode van 25 mei 2007 tot 27 mei 2009. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat het door verzoeker neergelegde militair boekje, de bijlage bij het militair boekje, het individueel legerboekje en de brief van de bevelhebber S. geen begin van bewijs zijn van de door verzoeker voorgehouden problemen in Armenië, wat de Raad bijtreedt, dit te meer in het licht van de incoherente, vage en onaannemelijke verklaringen die verzoeker heeft afgelegd aangaande zijn voorgehouden problemen. Aangaande verzoekers betoog dat hij zich in de materiële onmogelijkheid bevindt om nadere overtuigingsstukken neer te leggen herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moet hij in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen aanbrengen (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoeker een ernstige inspanning onderneemt om enige stavingstukken te verzamelen die zijn asielrelaas kunnen staven. Immers verklaarde verzoeker zelf dat er waarschijnlijk wel iets verschenen zou zijn over de dood van B. M., dat hij zelf schriftelijke verklaringen aflegde en dat er een rechtszaak was gestart, alle elementen waarvan aldus aangenomen mag worden dat hieromtrent enig materieel bewijs bestaat. De vaststelling dat verzoeker zich evenwel geen moeite getroost om deze stukken in bezit te krijgen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoekers argument dat hij zich in de materiële onmogelijkheid bevindt om nadere overtuigingsstukken te doen toekomen vermits hij thans geen contact meer onderhoudt met het thuisfront kan geenszins overtuigen. Uit het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal blijkt wel dat verzoeker verklaarde geen contact meer te hebben met zijn ouders en broer (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 3-4) doch tijdens datzelfde gehoor stelt verzoeker dan weer wanneer hem gevraagd wordt: *"Hebt u onlangs nog geïnformeerd naar stand van zaken?"* *"Ik heb gewoon met mijn ouders gepraat. Als ik zou opgeroepen worden, zouden mijn ouders dat waarschijnlijk zeggen"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 28) waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk nog contact onderhoudt met het thuisfront. Verzoeker toont alleszins niet aan op welke manier hij verhinderd wordt contact op te nemen met het thuisfront. De Raad beklemtoont bovendien dat moet rekening gehouden worden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.1.8. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, dat verzoekers asielrelaas behept is met tal van tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

2.1.9. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen de motieven in de bestreden beslissing dat hij slechts weinig informatie kon verschaffen over essentiële elementen van zijn asielrelaas en dat het opvallend is dat hij zijn belangrijkste identiteitsdocument niet heeft voorgelegd en dat hij nog tot 1 maart 2011 in Armenië is gebleven, worden deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

2.1.10. Waar verzoeker volhardt dat hij op geen enkele wijze de bescherming van de Armeense autoriteiten kan verkrijgen wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard

is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet dat bepaalt dat ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. In de bestreden beslissing werd op een afdoende wijze gemotiveerd waarom de commissaris-generaal besluit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele poging heeft gedaan om bescherming te zoeken in zijn eigen land. Verzoeker brengt geen gegevens bij die de Raad zouden toelaten dit motief in een ander daglicht te zien. In ieder geval heeft hij niet aangetoond dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst, terwijl dit precies, zoals hiervoor reeds werd vermeld, één van de grondvoorwaarden is waaraan moet zijn voldaan opdat een beschermingsstatuut voortvloeiend uit het Vluchtelingenverdrag of uit de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

2.1.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat verzoeker, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.10. In fine van zijn verzoekschrift vordert verzoeker bij toepassing van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet de schorsing van de bestreden beslissing.

De Raad wijst verzoeker er in dit verband op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene.

2.1.11. Verzoeker voegt enkele medische attesten aan zijn verzoekschrift. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting verduidelijkt in welke mate deze attesten dienend zijn. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze documenten de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.1.12. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER